

Pag. 2

**Discuțiile mature
și obiective sporesc
prestigiul aleșilor
locali**

Pag. 5**Istoria nu se uită****Pag. 8**

**Sportivii liceeni
spre portile
consacrații**

Gazeta de BĂILEŞTI

Se distribuie GRATUIT

Nr. 2
februarie 2013
Publicație lunară de informare a cetățenilor orașului Băilești • 8 pagini •

Acțiune cu perspective optimiste sau cu inițiativă și efort se confirmă proverbul "Omul sfîntește locul"

Martă, 29 ianuarie, la inițiativa d-lui primar Costel Pistraru, a avut loc o întâlnire a celor mai importanți factori ai sectoarelor economice și spirituale din municipiul Băilești pe tema „Viitorul fondurilor structurale. Cum să ne pregătim pentru 2014-2020“.

Gazda și moderatorul activității au fost Centrul Educațional Teodora și, respectiv, managerul instituției, d-na Liana-Maria Vâslan.

În introducere, d-l primar, Costel Pistraru, s-a referit la perspectivele cuprinse în „Strategia de dezvoltare locală pentru Băileștiul anului 2020 și la Proiectele Transfrontaliere“ și Parteneriatul cu orașele înfrățite din Bulgaria. A enumerat, la obiect, principalele elemente care au constituit fundamentarea strategiei: contextul, tranzitia către noile programe operaționale 2014-2020, 2012 – exemplu de analiză a nevoilor, indicatori de reabilitare P.O. 2007-2013, vizionarea asupra anului 2013, Obiective Strategice, Măsuri propuse pentru realizarea obiectivelor, Propuneri de proiecte, Măsuri de realizare, Pași de urmat.

Toate aceste componente au fost detaliate cu competență și putere de sugestie de către d-na Liana-Maria Vâslan, nu întâmplător desemnată, ci dată fiind experiența D-Sale în materie de management și atragere de fonduri europene.

A fost evidentă siguranța și modernitatea expunerii, argumentația și convingerea în ceea ce privește temeinicia perspectivelor expuse precum și fiabilitatea mijloacelor de realizare.

D-Sa a insistat asupra necesității implicării celor interesați în procesul de „Participare. Consultare.

Decizie“ și a prezentat pe larg „Cadrul instituțional național pentru pregătirea perioadei 2014-2020“ și Comitetele consultative tematic (C.C.T.), după cum urmează: Transporturi; Educație; Dezvoltare rurală; Agricultură și pescuit; Mediu și schimbări climatice; Ocupare, incluziune socială și servicii sociale; Administrație; Competitivitate și eficiență energetică; Servicii și Sănătate; Dezvoltare regională și comunități și tehnologia informațională; Turism, cultură și patrimoniu cultural; Coeziune teritorială.

Au avut intervenții pertinente și la obiect participanți, invitați din diferite domenii de activitate: d-l Oprea Roșu – om de afaceri, d-na Gabriela Giurcan – notar public, d-nii Paul Vădeanu și Gabriel Tica, director și, respectiv profesor la Liceul „Mihai Viteazul“, d-l ing. Florin Cojocaru, șeful serviciului Băilești din cadul Compania de Apă „Oltenia“ S.A.

S-au hotărât întâlniri lunare pentru monitorizarea acțiunilor care vor urma în derularea programului stabilit, corectarea din mers a eventualelor erori de realizare și comunicare și menținerea unui contact eficient cu comitetele omoloage din orașele cu care Băileștiul s-a înfrățit – Lom și Berkovița, din țara vecină.

Dacă în prima parte a acestui material am relatat în exclusivitate elemente de perspectivă ce privesc comunitatea băileșteană, ar fi nepotrivit să nu fac măcar câteva referiri la locul desfășurării acestei importante acțiuni.

Trecătorului pe str. Dreptății, în necunoștiință de cauză, nu are cum să nu-i atragă atenția și să nu-l impresioneze înfațisarea localului

în care funcționează „Centrul Educațional Teodora“, component al Asociației LANGDON DOWN Oltenia.

Pe băileșteanul care n-a mai trecut de mai bine de 10 ani, îl frapează, chiar, faptul că e vorba de o clădire complet restaurată și modernizată, preluată de la starea de paragină, ca și abandonată.

Dar clădirea respectivă are o istorie încărcată, despre care merită să amintesc câte ceva, pentru cititorii mai tineri ai „Gazetei de Băilești“. E necesar fiind că, după cum se știe, cine nu-și cunoaște trecutul, nu ancorează suficient în prezent și se rătăcește în viitor, dar, mai ales, pentru că într-un trecut nu tocmai depărtat, clădirea a reprezentat foarte mult pentru partea de sud-est a localității, sau, mai precis, a fost școala cartierului, prin care au trecut multe generații. Localul a fost timp de multe decenii al Școlii Nr. 1 de băieți (alături, unde acum funcționează grădinița, s-a construit Școala Nr. 1 de fete).

A fost una din școlile construite de comunitate pe timpul și la recomandările ministrului-savant Spiru Haret. Avea patru săli de clasă, încăpere pentru cancelarie și dependințe necesare. Două din săli erau separate printr-un perete pliant care permitea transformarea lor în sală de spectacole.

După Reforma învățământului din 1948, a avut loc mixtarea și unificarea celor două școli alăturate, de altfel. Astfel s-a trecut la școala cu ciclurile primar și gimnazial, fiind când „Elementară“, când „Generală“, mai nou, „Gimnazială“, iar, mai apoi, printr-o altă numerotarea a devenit ... Nr. 4.

Puțini cititori mai știu că anii în

în care funcționează „Centrul Educațional Teodora“, component al Asociației LANGDON DOWN Oltenia.

Pe băileșteanul care n-a mai trecut de mai bine de 10 ani, îl frapează, chiar, faptul că e vorba de o clădire complet restaurată și modernizată, preluată de la starea de paragină, ca și abandonată.

Dar clădirea respectivă are o istorie încărcată, despre care merită să amintesc câte ceva, pentru cititorii mai tineri ai „Gazetei de Băilești“. E necesar fiind că, după cum se știe, cine nu-și cunoaște trecutul, nu ancorează suficient în prezent și se rătăcește în viitor, dar, mai ales, pentru că într-un trecut nu tocmai depărtat, clădirea a reprezentat foarte mult pentru partea de sud-est a localității, sau, mai precis, a fost școala cartierului, prin care au trecut multe generații. Localul a fost timp de multe decenii al Școlii Nr. 1 de băieți (alături, unde acum funcționează grădinița, s-a construit Școala Nr. 1 de fete).

A fost una din școlile construite de comunitate pe timpul și la recomandările ministrului-savant Spiru Haret. Avea patru săli de clasă, încăpere pentru cancelarie și dependințe necesare. Două din săli erau separate printr-un perete pliant care permitea transformarea lor în sală de spectacole.

După Reforma învățământului din 1948, a avut loc mixtarea și unificarea celor două școli alăturate, de altfel. Astfel s-a trecut la școala cu ciclurile primar și gimnazial, fiind când „Elementară“, când „Generală“, mai nou, „Gimnazială“, iar, mai apoi, printr-o altă numerotarea a devenit ... Nr. 4.

Puțini cititori mai știu că anii în

rajiîn clădirea evocată în aceste rânduri: Alexandru Stănculescu, Marin Mirescu, Nicolae Ciochia, Stan și Petre Vădeanu, Florin Iureș s.a.

După ce s-a dat în folosință noul local al școlii, clădirea a primit altă destinație; în ea au fost mutate atelierele-școală ale Liceului Industrial, care, după mai bine de două decenii, redevenind teoretic, le-a cedat Grupului Școlar Agricol.

► Continuare în pag. 3

**Un surâs de ghiocel
Mângâiat timid de soare,
La Doamne și Domnișoare,
Ca simbol mereu fidel
Zilei lor de sărbătoare!**

Valentin Turcu

În baza Dispoziției 101/18.01.2013 a Primarului Municipiului Băilești, pe data de 30.01.2013 s-au desfășurat lucrările ședinței ordinare a Consiliului Local pe luna lui Gerar.

D-l Mihai Barbu, secretarul unității administrativ-teritoriale, a precizat că ședința este statutară, a rugat consilierii să-și lase adresa de email, pentru a li se transmite materialele, a supus spre aprobare procesul-verbal al ședinței anterioare, votat în unanimitate, și a transmis ștafeta d-lui C. Pascu, președintele de ședință. Acesta l-a invitat pe d-l primar Costel Pisitru să prezinte ordinea de zi, după care, intrându-și în atribuții, a supus la vot ordinea de zi, aprobată în unanimitate, așa cum au fost aprobate toate cele 6 proiecte de hotărâre dezbatute.

În expunerea de motive la Proiectul de hotărâre prin care spre aprobă demolarea unor construcții de la Scoală Gimnazială „Amza Pellea“, se stipulează că, dând curs adresei 2020/2013 prin care conducedea unității școlare a solicitat aprobarea desființării construcțiilor C3 – magazie cu suprafață construită de 31 mp – și C4 – grup sanitar în suprafață construită de 31 mp – situate și str. Amza Pellea, 40, întrucât nu mai prezintă siguranță în folosire, executivul a propus aprobarea desființării construcțiilor menționate.

În ceea ce privește Proiectul de hotărâre prin care spre aprobă concesionarea a 300 mp teren amplasat în str. Lt. Becherescu, 10, se precizează că prin adresa 33213/2012 SC Teoden SRL, cu sediul în Băilești, str. Lt. Becherescu, 10, a solicitat concesionarea suprafeței de teren de 300 mp aflată în vecinătate, pentru dezvoltarea activității de producție. În adresă se menționează că, începând cu anul 2007, societatea a investit într-un complex comercial compus din supermarket și restaurant, iar din aprilie 2011 a demarat activitatea de producție prin construirea și dotarea unei secții de panificație-patiserie, în

ciuda crizei economice în ultimele 6 luni a creat 40 de locuri de muncă, urmând ca numărul acestora să crească prin continuarea investiției și dezvoltarea activității de producție. Față de cele menționate, executivul a propus aprobarea concesionării suprafeței de 300 mp din str. Lt. Becherescu, 10B, cu respectarea dispozițiilor legale.

D-l Ionel Mușuroi a menționat că suprafața solicitată se află în Parcul Public Balasan și a întrebat dacă „avem dreptul să concesionăm“ menționând că d-l V. Bonci întocmește numai expunerea de motive, nu și un raport de oportunitate și a dat citire unui articol de lege care interzice concesionarea terenului din parc public. D-l V. Bonci a menționat că nu este abilitat pentru întocmirea raportului de oportunitate și că nu este vorba despre un teren din parc, că suprafața acestuia este mai mică, suprafața necesară SC Teoden SRL fiind concesionată în anul 2007 pentru activitatea principală. Edilul-șef a fost de părere că trebuie să se verifice afirmația d-lui Mușuroi, pentru a avea o situație reală și corectă. D-l M. Barbu a apreciat că această concesionare se face cu respectarea legislației în vigoare. Reintervenind în discuție, d-l Ional Mușuroi a pus accent pe faptul că unele lucruri de interes public nu pot fi concesionate, considerând că trebuie „să avem totuși niște rezerve“, și a propus să se facă mențiunea că terenul respectiv nu se află în parc, adică nu face parte din zona

urbanistică a parcului. Luând act de cele menționate și având în vedere amendamentul d-lui Mușuroi, proiectul de hotărâre a fost aprobat în unanimitate.

Referitor la Proiectul de hotărâre prin care se aprobă caietul de sarcini pentru închirierea suprafeței de 35 mp, teren situat în str. Tăbăcari, 22, se menționează că prin HCL 15/2012 s-a aprobat închirierea terenului cu destinație de activități comerciale în suprafață de 35 mp, situat în Piața Agroalimentară, iar pentru scoaterea la licitație este necesar să se aprobe caietul de sarcini cuprinzând elementele care stau la baza întocmirii contractului de închiriere. Înținând seama de cele menționate, executivul a propus adoptarea unei hotărâri de CL prin care să se aprobe caietul de sarcini pentru închirierea suprafeței de 35 mp, teren situat la adresa menționată, închiriere aprobată prin HCL 15/2012.

În expunerea de motive la Proiectul de hotărâre privind acordul CL referitor la capitalizarea SC Compania de Apă „Oltenia“ SA și emiterea a 50 de acțiuni în

valoare nominală de 800 lei/acțiune pentru Consiliul Local al Municipiului Băilești, se stipulează că prin adresa 1693/2013 reprezentantul CLM Craiova în Adunarea Generală a Asociațiilor SC Compania de Apă „Oltenia“ SA a solicitat punctul de vedere al CL Băilești cu privire la capitalizarea operatorului cu suma de 37.914,21 lei, materializată prin emiterea de acțiuni

a căror valoare nominală va fi de 800 lei/acțiune și a căror subscrisare se va face de toți acționarii operatorului, proporțional cu numărul de acțiuni obținute. Având în vedere cele menționate și respectând prevederile art. 36 alin. 2, lit. b,c,d, ale alin. 4, lit. a, și în temeiul art. 45 și 115, alin. 1, lit. b din Legea 215/2001, executivul a propus CL:

1. Să fie de acord cu privire la capitalizarea SC Compania de Apă Oltenia SA cu suma de 37.914,21 lei, prin emiterea de acțiuni a căror valoare nominală este de 800 lei/acțiune;

2. Să fie de acord cu emiterea a 50 de acțiuni în valoare nominală de 800 lei/acțiune.

D-l viceprimar Irinel Mușuroi a menționat că suma nu este prea mare și că în decembrie 2012 s-a adoptat hotărârea de majorare a valorii acțiunii de la 100 la 800 de lei, situație în care capitalul social al societății a crescut. Edilul-șef a pedalat pe faptul că valoarea acțiunilor s-a mărit tocmai pentru creșterea capitalului social în vederea stingerii creațelor. CJ Dolj și CLM Craiova au dat hotărâri de majorare și au spus că, excep-

tând Craiova nu mai cumpără nimai acțiuni, „dar noi am solicitat cele 50 de acțiuni“ și a precizat că reabilitarea tronsoanelor nu se face pe proiect. Soluția cea mai bună a fost să se cumpere cele 50 de acțiuni și pe baza acestora să se facă investiția, în felul acesta fiind și eligibili. „Nouă ne trebuie manifestarea voinei de a cumpăra cele 50 de acțiuni.“ De altfel, este ușor de constatat că suma avansată împărțită la valoarea de 800 lei/acțiune, „nu dă exact 50 de acțiuni.“ Lucrarea trebuie pusă urgent în practică pentru a facilita demararea licitației, prima parte a acțiunii fiind programată a se realiza pe 20 februarie 2013. A mai informat că o astfel de hotărâre a fost dată de CJ în urmă cu 10 zile iar de CLM Craiova, acum două săptămâni și, în mod sigur, „ne vor oferi ceea ce solicităm.“ D-l D. Manciu a fost de părere că „ceea ce facem noi acum este o sponsorizare a Companiei de Apă și pe noi nu ne ajută cu nimic“, edilul-șef menționând că nu este vorba de niciun fel de sponsorizare și că „noi nu avem nimic de pierdut.“

D-l D. Manciu a întrebat dacă Băilești este pe câstig sau pe pierderi și a propus ca d-l viceprimar să facă o altă expunere de motive. D-l primar a răspuns că suntem pe pierderi și a precizat că interesul companiei a fost „să intrăm în proiect.“ Serviciul nostru a fost preluat pe zero și n-a existat posibilitatea de a se face investiții.

„Pentru noi, vital este să implementăm proiectul de apă și canalizare, oamenii să nu plătească brânșamentele pentru reabilitare, pentru că nu este nici normal, nici moral.“ D-l viceprimar a informat că expunerea de motive a făcut-o pe baza discuțiilor și a hotărârilor luate în Adunarea Generală a Asociațiilor, la care a fost mandat de CL să voteze majorarea valorii acțiunii, dar nu a fost mandat să voteze și numărul de acțiuni, iar reprezentanții asociațiilor n-au comentat acest fapt. D-l ➔

Acțiune cu perspective optimiste sau cu inițiativă și efort se confirmă proverbul "Omul sfîntește locul"

► Continuare din pag. 1

În tot acest răstimp localul s-a degradat accentuat, s-a deteriorat acoperișul, iar curtea a fost mulți ani locul de depozitare a gunoaielor cartierului, în ciuda interdicțiilor autorităților locale.

Din stadiul de semiruină a fost preluat de d-na Liana Vâslan, ctitorul „Centrului Educational Teodora“ în anul 2000.

A fost supusă restaurării și, din 2002, este localul centrului amintit, după ce a recompartimentat și dotat cu cele necesare specificului activității la standardele corespunzătoare, unele la nivel european:

- Cabinet de consiliere și logo-pedie;

- Ateliere de terapie educațională;

- Cabinet de educație preșcolară și școlară;

- Sală de cosmetică pentru fete;

- Sală de sport cu aparatură specifică exemplară;

- Spațiu de joacă adus din Finlanda (sunt numai trei în Europa de astfel de categorie: în Elveția, în Germania și la Băilești, căte unu din fiecare);

- Cantină;

- Sală de mese;

- Seră de legume pentru consum propriu la gustarea de dimineață și masa de prânz.

Beneficiari sunt 22 de copii, implicați corespunzător în activi-

tatea educațională desfășurată programat.

Semnatarul acestor rânduri, profund impresionat de voiciunea acestor copii, însotit de d-na Vâslan, s-a întreținut cu ei într-o atmosferă pe care ei au învățat, sub îndrumarea atență și competență, să o mențină optimistă și de încredere în forță educațională, într-un continu proces de perfecționare.

Da, stimați cititori, învățământul băileștean s-a îmbogățit cu o instituție educațională la care, într-un trecut apropiat, nu și-a permis cineva nici măcar să viseze.

Da, se cuvine menționat că fondatorul ei, d-na Liana-Maria

Vâslan s-a specializat în domeniul, fapt recunoscut și apreciat, ca atare, în cadrul Asociației LANGDON DOWN Oltenia și al comunității băileșene, performanță notabilă, care a confirmat, dacă mai era nevoie, încă o dată,

că „omul sfîntește locul“, cu atât mai mult cu cât o școală nouă, modernă funcționează, prin eforturile D-Sale, pe un loc în care, cu ani în urmă, altă instituție școlară și-a făcut, la rândul ei, datoria.

Valentin TURCU

► primar Costel Pistrău a propus ca hotărârea să fie formulată astfel: „Consiliul Local este de acord cu participarea la capitalizarea Companiei de Apă „Oltenia“ SA, prin cumpărarea a 50 de acțiuni.“ D-l A. Dumitrușcu s-a interesat de profitul pe care îl aduc aceste acțiuni. În răspunsul Domniei Sale, edilul-suf a menționat că „suntem acționari, condiționăm ca această companie să facă niște lucrări din bugetul său, iar profitul se va vedea mai târziu prin implementarea proiectului de apă și canalizare.“ Apoi, a reiterat o idee avansată cu alte prilejuri, potrivit căreia Compania de Apă nu va lucra pe profit, pentru că nu este posibil.

În ceea ce privește Proiectul de hotărâre prin care sporește aprobarea în proprietatea privată a CL a 78 de branșamente, inclusiv căminul de branșament și control, care aparțin rețelei publice de distribuție, indiferent de modul de finanțare a execuției, se menționează că, în conformitate cu dispozițiile Legii 241/2006, comisia desemnată a făcut inventarierea branșamentelor care aparțin rețelei publice de distribuție la nivelul localității și s-a întocmit procesul-verbal, înregistrat sub nr. 32.043/03.12.2012. Având în vedere cele menționate, executivul a propus aprobarea trecerii în proprietatea privată a CL a 78 de branșamente, inclusiv căminul de branșament și control care aparțin rețelei publice de distribuție, indiferent de modul de funcționare a execuției, conform procesului verbal 32043/03.12.2012.

Referitor la Proiectul de hotărâre prin care se stabilesc criteriile și metodologia de repartizare a locuințelor din fondul locativ, se precizează că, având în vedere numărul mare de cereri pentru acordarea locuințelor din Fondul Locativ de Stat, conducerea SC Salubritate Băilești SRL a solicitat stabilirea unei ordini de priorități prin aprobarea unor criterii propuse de societate, având configurația: Situația locativă actuală; Starea civilă; Starea de sănătate actuală; Vechimea cererii; Venitul mediu net lunar/membru de familie; Situații speciale, pentru fiecare criteriu propunându-se un anumit număr de puncte. Luând în considerare cele menționate, executivul a propus CL:

1. Aprobarea criteriilor de repartizare a locuințelor din patrimoniul municipiului, conform anexei;

2. Mandatarea Primarului Municipiului Băilești pentru soluționarea cererilor privind repartizarea cu chirie a locuințelor din fondul locativ, aflat în patrimoniul CL Băilești.

D-l Irinel Mușuroi a precizat că față de criteriile din 2011 s-a scos de la Venitul mediu net/membru de familie, situația familiilor dependente social, adică înregistrate cu dosare la Legea 416/2001, care nu se pretau la această situație, ci numai pentru cazuri sociale, și a propus ca

11-6 în favoarea celor două acte normative

Se poate afirma fără teamă de a greși că executivul și consiliul local au început noul an „cu motoarele turate“, problemele presante și de mare importanță impunând desfășurarea unei ședințe extraordinare a Consiliului Local pe data de 17.01.2013, la numai două zile de la emisiunea comemorare a luceafărului literaturii române.

După îndeplinirea procedurilor de rigoare, d-l secretar M. Barbu l-a invitat pe d-l C. Pascu, președintele de ședință, să teacă la pupitrul de comandă, iar acesta a adresat d-lui primar Costel Pistrău rugămintea de a prezenta ordinea de zi care a avut ca obiect dezbaterea a două proiecte de hotărâre, primul având mare „greutate“ pentru viața ulterioară a urbei. Reluându-și atribuțiile, în urma prezentării ordinii de zi, președintele de ședință a supus-o votului, aceasta fiind aprobată în unanimitate.

În expunerea de motive la Proiectul de hotărâre privind aprobarea imozitelor și taxelor locale pe anul 2013, se stipulează că stabilirea imozitelor, a taxelor locale și a altor taxe asimilate acestora se face potrivit prevederilor HG 1309/2012 și ale Ordonanței 1/2013 prin care se modifică unele prevederi ale Legii 571/2003 privind Codul Fiscal, dar rămânând valabilă prevederea conform căreia consiliile locale pot acorda bonificări de până la 10% pentru plata anticipată până la 31 martie a anului respectiv, atât persoanelor fizice, cât și celor juridice.

După cum am informat în Gazeta noastră, în ședința CL din 30.11.2012 executivul a propus iar consilierii locali au votat în unanimitate ca imozitele și taxele locale pentru anul 2013 să rămână la nivelul celor din 2012,

amendament introducerea criteriului referitor la studii, pentru care să se acorde 15 p, studii superioare; 10 p, studii medii și 5 p pentru restul. De asemenea, să se țină seama de situația celor care au mai avut locuințe, dacă solicitantul a avut locuință din fondul locativ, dacă are altă locuință. D-l Fl. Cojocaru a supus atenției situația celor care au avut locuință, au stat cu copiii, unii au plecat în alte localități, dar n-au plătit nimic. D-l I. Crețan a propus să se studieze situația contractului adică dacă acesta a expirat sau nu. D-l D. Manciu, după ce și-a exprimat nemulțumirea generată de absența d-lui administrator al societății, Fănel Glonța, care „vine numai să ceară, dar nu face prea multe“ a propus ca dezbaterea acestui proiect să fie amânată, să fie invitat d-l Glonța să dea explicații și să prezinte situația reală. Reintervenind în discuție, d-l Irinel Mușuroi a menționat că nu vrea să-l scuze pe d-l Glonța, însă „oricum dumnealui nu are niciun fel de interes personal.“ Supus la vot, cu amendan-

HG 1309/2012 nefiind publicată în Monitorul Oficial și, deci, nu erau cunoscute prevederile ei. Potrivit dispozițiilor celor două acte normative menționate, imozitele și taxele locale pentru clădiri și terenurile aferente, pentru terenurile intravilane – orice altă categorie de folosință decât cea de terenuri cu construcții – cât și pentru autovehiculele de tonaj foarte mare, trebuie majorate cu 16,05%, reprezentând rata inflației pe ultimii 3 ani. Respectând dispozițiile actelor normative menționate și ținând seama de nevoie de dezvoltare ale comunității, executivul a propus:

1. Aprobarea de către CL, începând cu data de 01.01.2013, a imozitelor și taxelor locale conform anexelor 1-9 care fac parte integrantă din hotărâre;

2. Aprobarea de către CL a bonificării de 10%, atât pentru persoanele fizice, cât și pentru cele juridice, în condițiile menționate;

3. Aprobarea de către CL a cotei de imozitare la persoanele juridice de 1,5% pentru clădirile reevaluate, 10% pentru clădirile nereevaluate în ultimii 3 ani și 30% pentru cele nereevaluate în ultimii 5 ani.

Se precizează că persoanele care au în proprietate două sau mai multe clădiri datorează un imozit majorat cu 65% pentru prima clădire în afara celei de la adresa de domiciliu, cu 150% pentru cea de a doua clădire și cu 300% pentru a treia și următoarele clădiri, în afara celei de la adresa de domiciliu. Taxele și imozitele propuse sunt cuprinse în anexele 1-9 care pot fi consultate la serviciul de specialitate al Primăriei. D-l Ilie Crețan a fost de părere că imozitele și taxele trebuie să

fie stabilite în cunoștință de cauză pentru a fi în beneficiul contribuabililor, a întrebat dacă aprobarea de majorare a imozitelor și taxelor menționate constituie o necesitate pentru bugetul local pe anul 2013 și a pedalat pe faptul că, având în vedere că gradul de sărăcie este mare, colectarea imozitelor și a taxelor locale majore se va face cu mare greutate, iar procentul redus de colectare își va pune negativ amprenta asupra sumelor primite de la bugetul statului în anul viitor. D-l Claudiu Duineanu a insistat pe faptul că majorarea n-a fost obligatorie, adică există posibilitatea să se mărească sau nu, lăsând aceasta pe seama primăriilor. Deoarece d-l I. Crețan a solicitat explicații pentru măsura propusă, edilul-suf a răspuns solicitării și a evidențiat rațiunea pentru care majorarea se impunea, în special prin faptul că sumele primește în viitor de la Uniunea Europeană vor fi insignificante, iar procesul de dezvoltare a urbei trebuie să continue, efectele văzându-se în viitorul nu prea îndepărtat.

Proiectul de hotărâre avansat de executiv a fost aprobat cu 11 voturi „pentru“ și 6 „împotriva“ – d-nii I. Crețan, P. Floricel, M. Urziceanu, E. Cecea, Cl. Duineanu, V. Toană.

În raportul la Proiectul de hotărâre privind prelungirea unor contracte de închiriere, se menționează următoarele: Consiliul Local al Municipiului Băilești a încheiat contractele de închiriere nr. 11/2010 cu PFI Prună Florin și nr. 1/31.01.2012 cu d-l Covoreanu Stefan, reprezentantul legal al SC Covoreanu COM SRL, contracte care au expirat prin ajungerea la termen în cursul anului 2012, iar până în prezent n-au

fost prelungite. Având în vedere că titularii celor două contracte au depus cerere de prelungire prin act adițional și că n-au datorii către autoritatea locală, achitând chiria până la data expirării contractelor, executivul a propus:

1. Aprobarea prelungirii duratei contractului de închiriere nr. 11/2010, având ca obiect terenul aparținând domeniului public al municipiului, situat în str. Revoluției, nr. 6, în suprafață de 12 mp, pe care este amplasată construcția cu destinația de prestare activitate economică, până la data de 31.01.2014.

2. Aprobarea prelungirii duratei contractului de închiriere nr. 1/2012, având ca obiect terenul aparținând domeniului public al municipiului, situat în str. Tăbăcari, Piața Agroalimentară, în suprafață de 19 mp, pe care este amplasată construcția cu destinația de prestare activitate economică, până la data de 31.01.2014.

3. Stabilirea chiriei pentru anul 2013 conform HCL privind imozitele și taxele locale pe anul 2013.

4. Împunernicirea Primarului Municipiului Băilești de a semna actele adiționale de modificare a contractelor de închiriere identificate în art. 1 și 2 din prezenta hotărâre.

D-l P. Floricel a întrebat dacă se poate mări chiria, edilul-suf a răspuns că aceasta se poate majora și a dat explicații în acest sens.

Supus la vot, proiectul executivului a obținut sufragiile tuturor alesilor locali.

Dacă ar fi să tragem o concluzie, aceasta să arate în afirmația că HG 1309/2012 și Ordonanța 1/2013 „s-au impus“ cu 11-6.

Gh. GHEORGHIȘAN

la Poliția Locală care au aplicat amenzi unor șoferi care parcașera la cca 20 de metri de trecerea de pietoni, însă toate amenzile au fost anulate. S-a mai vorbit și despre gropile existente încă pe strada principală. D-l primar a menționat că această situație se va rezolva odată cu asfaltarea străzii Victoriei care va fi închisă 3-4 luni, iar după deschidere, parcările vor fi cu plată. A mai precizat că înainte de 1 decembrie 2012 s-a primit adresă de la Ministerul Finanțelor prin care se solicita ca administrația locală să comunice arierale pe care le au pentru a fi stocate de guvern, dar „din fericire, noi n-am avut astfel de situație.“ În schimb, a aflat cu surprindere că Școala Gimnazială nr. 3 are în acest moment o datorie de peste 400 de milioane de lei vechi.

Cu toate că au existat și puncte de vedere diferite, discuțiile s-au purtat în mod civilizat, dându-se dovadă de maturitate, obiectivitate și bune intenții, ceea ce-i onorează pe aleșii urbei și le sporește prestigiul.

Gh. GHEORGHIȘAN

În capitolul al XX-lea al cărții sale *Capcanele limbii române*, ilustrul lingvist Alexandru Graur abordează problema „etimologiilor populare“, menționând de la început că multe schimbări de sunete își au explicația în dorința vorbitorilor de a trata la fel cuvinte din aceeași familie, deși diferențele de amănunte originare între ele au făcut să fie tratate fiecare altfel. În acest sens, precizează că într-o perioadă mai veche, în românește orice a neinițial era schimbat în **ă**, adică se zicea *casă*, dar diminitivul era *căsuță*. În același fel, de la *patru* s-a format derivatul *pătrat*. Este adevarat că foarte mulți zic *patrat*, ca să se vadă că la bază este numeralul *patru* și, zice autorul, în ciuda indicațiilor normative, se pare că inovația, care de fapt e revenirea trecut, se va impune.

Uneori se modifica forma cuvintelor împrumutate, spre a le pune în legătură cu altele tot împrumutate sau chiar cu unele moștenite, cu care la origine au format o singură familie. În mediile sportive franceze, la ciclism sau alte feluri de curse, este răspândită expresia *mener le train*, în care *mener* înseamnă „a conduce“, iar *train* (de la verbul *trainer*, a *târ*) e „convoi“ (de unde vine și românescul *tren*). În presa noastră sportivă, mai ales în aceea dintre cele două războaie mondiale, s-a folosit frecvent expresia *a duce tre-*

Să ne ferim de... "capcane" (IV)

na, pentru că, evident, redactorii au evitat pe *tren*, care are alt sens, dar au simțit legătura etimologică cu *trenă*, fără să țină seama că aceasta înseamnă „coada unei rochii“ și în consecință, cel care duce trenul trebuie să fie în urmă, nu în frunte.

De cele mai multe ori vorbitorii modifică forma cuvintelor pentru că le inserează în familii cu care n-au avut nimic de-a face la origine. Este, de fapt, ceea ce se numește o „etimologie populară“, dar nu, cum se crede uneori, o etimologie descoperită de popor, ci modificarea formei unui cuvânt ca să semene cu o rădăcină cunoscută din alte cuvinte. Astfel, se aude nu de puține ori *bruscudă* în loc de *busculadă*, pentru că vorbitorul își închipuie că este vorba de un derivat de la *brusc*, însă cele două cuvinte n-au nicio legătură între ele. Prin anii 1970, au apărut cutii de conserve cu inscripția *prune depilate*. Se știe că a *depila* însemnă „a curăța de păr“ și, după cum este ușor de constat, prunele nu au păr. Producătorii au vrut să spună „curățate de coajă“, ceea ce în franțuzește se spune *pele*, dar acest cuvânt n-a fost folosit niciodată la noi, pe când a *depila* se folosește în cosmetică și de aceea s-a putut crede că se aplică și la prune.

De la *cardaș*, cuvânt de origine turcească, „tovarăș“ s-a format cu schimbarea obisnuită a lui a neinițial în **ă**, derivatul *cărdăsie*, pe care vorbitorii l-au transformat în *cărdăsie*, pentru că au crezut că vine de la *cârd*, forma coruptă fiind recomandată în Îndreptarul Ortografic.

Filigran devine în gura unora *filigram*, deși este evident că n-are nimic comun cu *gram*. În

același fel *funicular*, derivat de la latinescu *funis*, care a dat în românește *funie*, devine în gura unora *furnicular*, deși nu este deloc ușor de stabilit o legătură de înțeles cu *furnică*.

Intrepid este „cel care nu trepidează“, adică „nu tremură“, aşadar „curajos“. Mulți zic *intreprind*, iar autorul mărturisește că a auzit chiar *întreprind*, pentru că s-a putut crede că are legătură cu a *întreprinde*. O armă de foc folosită în evul mediu se numește *muschetă* (fr. *mousquet*), de unde numele celui care o folosește *muschetar* (fr. *mousquetaire*). Numele armei, fiind cunoscut numai de inteligențiali, a rămas neschimbat, pe când numele purtătorului ei, fără îndoială popularizat de romanele lui Alexandre Dumas, a devenit *mușchetar* (înțeles ca „mușchitari“) iar forma aceasta a fost preferată de Dictionarul Explicativ, împotriva prescripției Îndreptarului Ortografic. În acest caz, se impune precizarea noastră că DOOM 2 consideră corecte ambele forme: *mușchetar* și *muschetar*.

Nuptial, care are sensul „privitor la nuntă“ e format în latinește de la *nuptiae*, „nuntă“. Marele lingvist precizează că a auzit pe cineva pronunțând *noptial*, iar la observația pe care i-a făcut-o, i-a răspuns că se pornește de la „noaptea nuntii“.

Din *placardă* și *pancardă* s-a creat forma hibridă *plancardă*, frequent folosită cu câțiva ani înainte de apariția cărții pe care o prezintă, autorul presupunând că se va fi amestecat cumva și *brancardă*.

Este bine cunoscut, de la Caragiale, *renumeratie* în loc de *remuneratie*. Oamenii mai puțin culți au crezut că acest cuvânt este legat de ideea de a *număra*, deși, de

fapt, la bază este latinescu *munero*, adică „a dăruii“. De asemenea, în loc de *repercusione* se spune de multe ori *repercursiune*. În acest caz, la bază este cuvântul latinesc *percussio*, „izbitură“ (cărui i se poate identifica o formă înrudită în neologismele *a percuta*, *a discuta*, oarecum „a dezbat“), și în verbele moștenite a *scoate*, a *scutura*), dar vorbitorii au cresut greșit că se pornește de la *cursa* și i-au adăugat un **r** necorect.

Există și alt tip de etimologie populară, acela în care forma rămâne cea corectă, dar înțelesul ei schimbat, pentru că vorbitorii au asociat cuvântul cu o familie străină de el. Astfel, *adagiu* este folosit de mulți cu înțelesul lui *adaos*, deoarece cred că punctul de plecare este *a adăuga*. În realitate, acesta nu are comun cu *adagiu* decât prefixul **ad-** și provine din latinescu *adagium*, care înseamnă „maximă“, „aforism“.

În latinește *emerit* era declarat cineva care și-a încheiat cariera, ducându-și la capăt sarcinile, cum ar fi un soldat care trecea în retragere. În fosta Uniune Sovietică, aşa cum apare la R.A. Budagov în lucrarea *Celovec i ego iazik*, iar după modelul de acolo și la noi, cuvântul a ajuns să însemne „cu mari merite“, fiind pus, evident, în legătură cu *merit*. Este drept că rădăcina este aceeași, dar prefixul **e-** a diferențiat radical sensurile celor două cuvinte.

Fastidios însemnă în latină „care produce dezgust“, însă unii îl confundau cu *fastuos* și îl dădeau sensul de „impozant“, „cu fast“. După cât se pare, *fastidios* a pornit într-adevăr de la *fast*, dar la acesta s-a adăugat latinescul *taedium*, „dezgust“, aşa încât *fastidium* a însemnat de la început „aversiune

față de fast.“

Ziua norocului la romani era Fortuna și din aceeași familie era adjecțivul adoptat de noi cu forma *fortuit*, adică „întâmplător“: un caz fortuit este „un accident.“ Mulți cred însă că are legătură cu a *forță*, care își are baza tot în latinește, dar din altă familie, și înțeleg pe *fortuit* ca „obligat“. Ilustrul lingvist relatează că a întrebat odată pe cineva dacă vor veni colegii să-l ia cu ei, iar acesta i-a răspuns: „— Sunt fortuți să vină, pentru că au nevoie de aparatelor care au rămas la mine.“ Cuvântul de origine greacă *simptom* înseamnă „ceea ce cade împreună“ iar acum denumește fenomene secundare care însotesc pe unul principal, cum ar fi temperatura ridicată care este caracteristică pentru o stare de boală. În legătură cu acest cuvânt, celebrul lingvist relatează că a asistat la o discuție referitoare la o apă de păr care, după cum se afirma, „ar repara“ chelia. Cineva dintre cei de față l-a întrebat pe unul care încercase acest produs: „— Si e vreun simptom?“ Dat fiind că cel vizat n-a înțeles întrebarea, interlocutorul a explicat-o: „— Se simte ceva?“ Atunci, mărturisește lingvistul, a înțeles, și poate că și ceilalți, că simptom era considerat ca derivat de la *a simți*, adică ar fi însemnat „ceva care se simte.“

Pare cel puțin hazliu că *viticol*, format din latinescul *uitis*, „viță-de-vie“ și *colo*, „a cultiva, deci cu sensul corect „privitor la cultura viță-de-vie“, a ajuns pentru unii să însemne „privitor la creșterea vitelor“, întrucât li se pare că recunosc în primul termen pe *vită* al nostru.

Să fim atenți că de la ceea ce este corect (sublim) la greșeala impardonabilă (ridicol) este un singur pas și acesta destul de mic uneori.

Gh. GHEORGHIȘAN

sudoare. În fața lor, cu ochii căt cepele, un profesor Tânăr, inflexibil ca Robespierre, care nu lasă nicio sansă unor școlari întârziati!

Tensiunea a fost curmată de venirea lui nea Cilă, spre vizibila ușurare a bătrânilor elevi. El a înțeles imediat războiul psihologic dintre părți și a rostit:

- Taicule, du-te în clasa cealaltă și continuă tu să controlezi tezele de pe catedră, în timp ce eu îi voi supraveghea pe elevii acestia.

...De fapt, „tezele de pe catedră“ erau sticle cu vin, coniac sau bere, pe care colegul meu mai bătrân le „controlase“ deja cu mult succes...

20. „Nunc est bibendum“¹

Horațiu

Aflu cu tristețe, azi 24 decembrie 2011, când mă găsesc la Satu Mare, firește, tot de la Valentin Turcu, că în această zi a fost înmormântat nea Costică Mărăcineanu, fostul ospătar de la restaurantul „Select“, de lângă Primărie, bun prieten al dacărilor, nu numai al celor îndrăgoșați de pahar. Așa că, în ajunul Crăciunului, aflat departe de

Din „Amintirile unui dascăl“

cum am mai spus-o în acest colț de pagină, și un cusur, acela al prieteniei cu paharul. și de aici să-născut niște situații cel puțin hazlii, pe care folclorul local le-a păstrat și poate chiar le-a ... stilizat!

Astfel, se spune că a intrat într-o zi la clasă, a pus absentele, a scos două eleve, la tablă“ și a pornit agale spre spatele sălii, de unde urma să le examineze pe fete. Numai că, drăcoși, elevii din „fundul clasei“ l-au provocat la un dialog pe teme sportive:

- Domnule profesor, ce părere aveți despre victoria „științei“ la Brașov?

Atât i-a trebuit, căci s-a încins o discuție aprigă, care a durat până ... a sunat clopoțelul de ieșire în recreație. Marin Urziceanu să-îndreptat spre catedră, cu gândul de a-si lua catalogul și a pleca din clasă. Surprins, le-a văzut pe cele două eleve așteptând răbdătoare la tablă.

- Ce e cu voi acolo?, a întrebat nedumerit Taicu.

- Păi, domn' profesor, ne-ați scos la lectie!, a răspuns cea mai îndrăzneață dintre fete.

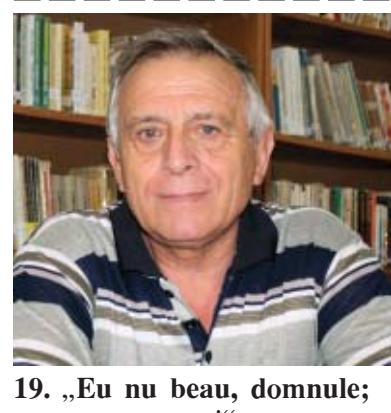
- Aha, atunci treceți la loc. Tu -șapte, iar tu -șase, a hotărât *serios profesorul*, spre *hazul gălägios al clasei*, neînțelegând cum *le-a diferențiat acesta pe cele două ... tăcute!*

Altă dată, repetând – în alte împrejurări – o îspravă pe care v-am povestit-o, ne-a rugat pe noi, colegii lui, s-o promovăm anual pe o elevă. Aceasta era deja declarată corigentă la două materii, deci amenințată cu repetenia. Noi am trecut-o, în schimb a picat-o tocmai el, ceea ce a dus la exmatriculararea acesteia, care mai rămăsese o dată repetentă, în anul precedent.

Amuzat, mi-l amintesc de la o altă sesiune de examene fără frecvență. Mă aflam în cancelarie, în localul cel vechi, fără să am

atribuții de examen. De aceea, nea Cilă m-a rugat să-i țin locul pentru o oră, la proba scrisă de istorie, pentru a putea el să controleze alte lucrări.

Mi-am luat rolul în serios. În sală erau vreo cinci-șase oameni, pe care-i cunoșteam din viața de toate zilele: un ofiter de milă, un contabil de la Cooperația de consum, gestionarul de la Mobilă și alți câțiva, pe care memoria nu-i-a mai reținut. Când m-au văzut, candidații au înțepenit. Mi-am dat seama imediat că aceștia copiau de zor și că venirea mea le stricase societile ... Așa că m-am postat în fața lor și i-am supravegheat cu mare atenție, făcând imposibilă orice tentativă de fraudă. Acum, după zeci de ani, mă gândesc amuzat că dacă ar fi venit cineva să filmeze această scenă, ea era de-a dreptul antologică: în bânci, niște oameni vârstnici, cu ochelarii căzuți pe nas, cu ochii holbați la pahar. Așa că, în ajunul Crăciunului, aflat departe de

19. „Eu nu beau, domnule; eu consum!“

I.L. Caragiale

Pe eroul rândurilor de mai jos vi l-am prezentat și cu un alt prilej. L-am revăzut, după mulți ani, în toamna lui 2011: bătrân, aproape orb, văduv, trăind alături de frații săi, la Perișor. și totuși, nu și-a pierdut umorul sau, cel puțin, starea de optimism.

Scena din octombrie 2011 m-a făcut să mi-l amintesc cum era cu patruzeci de ani înainte,,tânăr și fericit!“ Profesor de istorie la Liceul real –umanist din Băilești, bun coleg, competent, săritor, generos, pricoput organizator de manifestări culturale, nea Cilă avea,

Încă din primii ani de viață, părinții și educatorii ne vorbesc despre familie, patrie, patriotism, despre mândria de a fi român și importanța sentimentului național.

„Patria este pământul plămădit cu sângele și întărît cu oasele înaintașilor. Pentru ca să fie o patrie, trebuie mai întâi să fie religia strămoșilor, sfânta dumnicătură a sufletelor calde adorație a celor, care au fost și nu mai sunt decât tărâna și oase...“ spunea Barbu Ștefănescu Delavrancea.

Patria sunt eu, ești tu, suntem noi, e tot ceea ce iubim, tot ceea ce visăm și tot ceea ce înfăptuim.

Sentimentul național înseamnă atașament față de neamul din care faci parte, respectând și iubind tot ce reprezintă identitatea poporului tău. Sentimentul național exprimă conștiința apartenenței la o națiune, precum și mândria națională.

Un rol important în viața fiecăruia dintre noi trebuie să-l aibă identitatea noastră, normele și valorile culturii și istoriei noastre naționale, sentimentul de dragoste și devotament față de patria și poporul din care suntem parte.

Toate personalitățile din istoria României au fost mândre de naționalitatea lor, toate au dovedit patriotism, calitate care le-au propulsat în fruntea mulțimilor și le-

Istoria nu se uită

“Căci istoria e viața omenească, problemele de odinioară sunt problemele de acum; în altă formă, cu alți oameni, este aceeașiumanitate care se înduioșează și se frângă, aceeașiumanitate cândajunsă la scopurile ei, este călcată în picioare și strivită”

Nicolae Iorga

au conferit rol de conducători, de reprezentanți ai populației, ai poporului sau ai unor domenii de activitate capitale. Atunci când convingerile și năzuințele lor au coincis cu cele ale majorității, au devenit lideri sau

chiar reprezentanți ai întregii societăți, ai întregii țări.

Din respect, admirăție și recunoștință pentru toți cei implicați în evenimentele istoriei noastre, la Biblioteca Municipală „Petre Anghel“ din Băilești, joi, 24 ianuarie 2013, Liceul Tehnologic „Stefan Anghel“ a organizat în parteneriat cu toate școlile din oraș o masă rotundă care a avut drept scop dezvoltarea sensibilității elevilor și

conștientizarea importanței implicării în aflarea adevărului despre Unirea Principatelor române.

Activitățile s-au desfășurat după un program care a cuprins expunerile cu privire la Alexandru Ioan Cuza și însemnatatea momentului istoric de la 1859: Adunările ad-hoc (Prof. Becea Nicoleta – Sc. Gimnazială Nr. 1, Dubla alegere a lui A.I. Cuza (Prof. Burcă Laurențiu – Liceul „Mihai Viteazul“), Reprezentativ este cel mai mare

Personalitatea lui A.I.Cuza (Prof. Tibreanu Cristian – Liceul Tehnologic „Stefan Anghel“), Însemnatatea actualui unirii celor două Principate Române (Prof. Cărciumaru Paul – Sc. Gimnazială Nr. 5 „Aviator Petre Ivanovici“).

Unirea din ianuarie 1859 a fost privată și din perspectiva literaturii pașoptiste de domnul profesor Marian Pirnea, prof. Popescu Ionuț și semnatara acestor rânduri, amintindu-le celor prezenți că scriitori și oameni de cultură ai vremii au desfășurat o bogată activitate, un îndemn care a condus la lupta pentru libertate națională și unitate a tuturor românilor. Reprezentativ este cel mai mare

poet român de până la Mihai Eminescu, Vasile Alecsandri, un mare patriot, cel care printre repetată chemare la luptă împotriva „oarbei tirani“ (Deșteptarea României) face posibilă trezirea dorului de libertate și unitate națională. Hora Unirii, scrisă în 1856 și repetată de toți români după 1859, ca un adevărat imn național, a fost recitată și pusă pe muzică, devenind simbolul artistic al acestui moment istoric.

În încheiere, doresc să revin asupra gândului enunțat la început, legat de cine suntem, de unde venim și încotro ne îndreptăm?!

Putea Alexandru Ioan Cuza să înfăptuască, la 1859, unirea celor două principate românești și să răspundă necesității istorice dacă nu ar fi fost patriot? Nu! El a întrupat spiritul național și patriotic care l-a ridicat la o justă înțelegere a necesității unirii.

Aceste elemente i-au dat o perfectă înțelegere a momentului istoric. De partea lui au fost năzuințele de veacuri ale românilor, simțul lor național și patriotic.

Să cugetăm deci asupra tuturor acestor acte de mare credință, sacrificiu și dragoste pentru poporul român demonstate de strămoșii noștri, să le cinstim memoria și să nu uităm că suntem români!

Prof. Angela STAICU

casă, îmi este împedea că trebuie să-l evoc, în câteva amintiri fugare.

A avut pentru profesori un respect aparte, acordându-le un statut preferențial. Atunci când Sabin Ungureanu și tinerii din jurul lui veneau la „Select“, erau introdumiți în separare, justificând celorlalți mușterii acest lucru cu o formulă magică: „Membrii biroului“. Cu alte cuvinte, noi eram niște persoane foarte importante, în vreme ce restul „muritorilor“ erau..., galicieni“, cei care trebuie să se mulțumească doar cu ce se nimerește și, mai ales, să plătească întotdeauna. Chiar în ultimii ani de viață, când nu mai vedea aproape deloc, trecând pe lângă dumnealui și salutându-l cu formula „membrii biroului“ se lumina la fată și știa imediat cine l-a salutat. Eu l-am salutat ultima oară astfel în vara lui 2011, când, trecând cu mașina pe lângă casa lui, l-am văzut stând pe scaunul de la poartă. A zâmbit și mi-a răspuns la salut!

Culmea este că o dată, „galicieni“ au fost chiar primarul de pe vremuri (1970), Nicu Băltoiu și... primul secretar al județului Dolj. Ce se întâmplase? Domnul Sabin Ungureanu era președintele comisiei de bacalaureat la Bârca și, venit acasă pentru o zi, a căpătat de acolo câteva kg. de pește proaspăt. Ca de obicei, nu l-a dus acasă, ci la nea Costică, cerându-i acestuia să gătească o ciorbă pescărească pentru „membrii biroului“, adică pentru profesorii de la liceu.

La prânz, alături, luau masa și cei doi demnitari care, văzând ciorba au crezut că este pentru consum liber și, în consecință, au co-

mandat și ei. Îndatoritor, nea Costică i-a servit cu gustosul preparat dar i-a pus să... plătească, deși „produsul“ nu-i apartinea, nu fusese adus în local pe căile obișnuite. Amânuntul cu plata ciorbei îl știau chiar de la una dintre victime, Nicu Băltoiu, vecin și totodată rudă apropiată!

Dacă, să zicem, două persoane intrău în local și comandau o sticlă cu vin, Mărăcineanu aducea... trei pahare. Iar la observația justificată a unuia dintre clienti, că a adus un pahar în plus, el răspundea nedumerit:

- Păi ce, dumneata nu bei?

Cu alte cuvinte, se înțelegea de la sine că el, barmanul, se includea printre consumatori. Iar dacă, uneori, aceștia solicitau câte un coniac mic, nea Costică aducea o sticlă plină, o desfășarea cu gesturi largi, turnând în pahare doar o mică parte din băutură, în vreme ce restul se vărsa pe tava din tablă nichelată.

Desigur, „galicianul“ plătea ceea ce nu se mai găsea în sticlă, deci și licoarea recuperabilă din tavă. Sau, la plată, avea loc următorul dialog:

- $3 \times 7 = 42$ și cu 5 = 51 de lei!

- Nea Costică, ai greșit!

- $3 \times 7 = 21$ și cu 5 = 26.

- Se poate, neică, fiindcă nu văd fără ochelari.

...De parcă pentru tabla înmulțirii îți trebuie ochelari!

Aceste tendințe de aparentă lăcomie veneau în contrast izbitor cu ceea ce pățise predecesorul lui în acest post, bietul Gică Cioc. Aceasta îi servea pe toți cei patru secretari ai raionului de partid Băilești în anii '50, – fără să le ceară vreo plată. Iar când a venit C.F.I.-ul, un fel de Gardă Finan-

cără de azi, bietul ospătar a ieșit lipsă cu o sumă imensă. A fost acuzat de... delapidare și a făcut peste zece ani de pușcărie, fără ca vreunul dintre demnitarii viinovați să ridice vreun deget în apărarea lui. Așa că nea Costică a procedat invers, poate și ca o răzbunare pentru nedreptatea suferită de înaintașul său.

Pentru toată lumea – fie că erau „membrii biroului“ sau simpli „galicieni“ – nea Costică avea aceeași formulă amabilă de salut: - Să trăiti, să nu mă ocoliți!

Dar s-a întâmplat că, într-o zi, C.F.I.-ul nu l-a ocolit iar de atunci, salutul său s-a nuanțat, să schimbat. Dar nu și vechile obiceiuri, astfel că a continuat să facă o diferență evidentă între cele două categorii de consumatori. De pildă, într-o zi, m-am dus împreună cu un coleg să bem câte o bere rece. Barmanul tocmai se ciondănea cu doi „galicieni“, care refuzau să accepte la bere și niște chiftele suspecte, nu neapărat alterate. Nouă ne-a dat sticlele cu bere și chiftele „aférente“ dar

ne-a făcut semn să nu le consumăm și să le lăsăm în separare. De acolo, ascultam zâmbind târguile cu cei doi clienți:

- Bine, zicea unul din ei, dar noi am măncat acasă, aşa că nu ne mai trebuie chiftele!

- Dar eu de unde să știu că este așa? Dacă vă vine rău, muriti și vi se face autopsia? și dacă nu găsesc mâncare în burțile voastre, nu intru eu în pușcărie?!?

Dumnezeu să-l odihnească! Marian PIRNEA

1 „Acum trebuie să bem“

Ora de dirigenie

Sunt momente în viață care ne impresionează definitiv și ireversibil. Sunt oameni pe care te simți privilegiat că i-ai cunoscut. Sunt vorbe al căror răsunet și tâlc le păstrezi mereu în suflet ca pe o comoară și aşa încep povestile..., povestile de viață. Viață adevarată, trăită în orizontul moralității, culturii și dragostei față de profesie. Profesie de credință și oameni de cultură – despre asta este povestea mea.

Dacă cineva m-ar întreba ce scriitori prefer, ce cărti, ce muzică sau ce culoare, n-aș sta pe gânduri înainte de a răspunde, răspunsul ar veni spontan.

Dacă cineva m-ar întreba ce persoane mi-au dat sansa să mă construiesc, să mă descopăr și să accept mersul firesc al lucrurilor, din nou n-aș sta pe gânduri. Domnul profesor Valentin Turcu este una dintre aceste persoane (nici măcar nu i-am spus asta vreodată, dar am sentimentul că dumnealui știe deja).

Încă de pe vremea „novicia-

tului“ în Liceul „Mihai Viteazul“, prezența domnului director Valentin Turcu mă intimida, mai apoi mă fermecau spiritul nătorului neobosit și vasta-i cultură generală. În final, am înțeles „rostul“ asistențelor nenumărate din primii mei ani în învățământ, însoțite de rugămintea „duioasă“: „Ia-mă, neică, și pe mine cu tine la oră!“.

Era deci firesc să fiu emoționată de întâlnirea planificată în cadrul orei de dirigenie cu Domnia Sa... și nu numai cu Domnia Sa. Ca lucrurile să fie clare și complete, am invitat și pe domnul profesor Marian Pirnea. Miză dublă!

E binecunoscută prietenia dintre cei doi invitați ai orei de dirigenie. Să mai adaug ceva sau deja văți dat seama că ora aceasta nu a fost una obișnuită? În primul rând, n-a fost realmente o oră (60 minute), ci s-a prelungit căci povestile „curgeau precum vinul în ulcele“. Ai mei elevi deschiseră și mintea (mai) își deschiseră și mintea (mai)

mult decât au făcut-o până acum) și sufletul. Sorbeau fiecare vorbă, uneori pufnind în râs, când „poanta“ cădea pe neașteptate, alteleori concentrată să surprindă fiecare detaliu, alteleori uimiti de familiaritatea cu care cei doi povestitori se completau sau susțineau reciproc.

Povestile se împleteau, amintirile trezeau alte și alte amintiri, iar timpul... timpul parca sta în loc. Cu noi, cu tot. Povești, aspirații, idealuri – pentru toate s-a găsit loc de discuții.

Când în scoala s-a asternut linistea (nefirească cumva), am realizat că rămăseseră ultimii. Cu regret, cu împăcare și multumire, cu promisiuni noi ne-am luat rămas bun de la cei doi profesori de credință.

Dacă n-ai înțeles niciodată tâlcul expresiei „profesie de credință“, ai acum sansa. Ascultați pe domnii profesori (dacă ai ocazia), povestind și recreând un univers stiu si de noi, si de voi si, poate – gratie dumneilor – si de cei ce vor veni după noi sau citește-le cărțile!

Prof. Mirela MATARA

Balada norocului

Domnului Cornel Gaciuc

Motto:
**"De s-ar putea bea norocul,
Mi-a[turna pe g@t cu ... trocul!"**

Folcor

Dedemult, în lumea mare,
S-au manifestat credințe,
La diferite popoare,
În tot soiul de privințe...

Cred oameni prin orice loc,
De sunt ei veseli sau trăși,
Fie că-ai avut noroc,
Fie sunt ...ghinioniști.

Norocul, mic el sau mare,
E-n viață de la-nceput;
Vine de la ursitoare
Si e mister absolut...

Ghinionul ce să fie ?
Doar un antonim banal
Al norocului – se știe –
Cu sens, adesea, fatal...

Pervers, ca identitate,
Norocul e schimbător
Si-ajunge-n realitate
Ghinion tulburător...

Sigur, e cu importanță
Norocu-n etica pură,
Căci are, cu siguranță,
Cu ... câștigul legătură,

Adică s-ar măsura,
La orice evaluare,
Orisicând de cineva
Cu sume ...pecuniare...

Că e-n dragoste noroc,
Noroc si-n căsătorie,
Uneori si-n orice loc
Si noroc la ...loterie...

E noroc când nu se-adună
Nori la munte sau la mare
Si noroc de vreme bună
Chiar si de ...înmormântare...

E noroc la vânătoare,
Noroc si la pescuit
Si-n politică, prin care
Tot mereu s-a parvenit:

Din tractoriști – senatori,
Ministri din foști șoferi,
Din chelneri – ambasadori,
Sau prefecti din foști frizeri...

E alunecos norocul
Si pericol totdeauna
Dacă-ndată în tot locul
Se-nsoteste cu minciuna:

Astfel, promit demnitarii,
Deputații, senatorii,
Dar mint la fel ca pescarii
Si chiar întrec vânătorii.

Mulți cred că e un resort
Ce se simte și-n război,
Noroc cu carul și-n sport,
Până-n clipa de apoi...

Totuși, norocul ce este ?
Tatălăuă fără fire,
Care parcă zboără peste
O întreagă omenire,

O iluzie deșărtă,
Un demon fără simțire,
Chip într-o oglindă spartă
Dintr-un vis din amintire,

O enigmă invocată
Din suflet adeseori
Si zadarnic comentată
Prin vremuri de gânditori,

O fantastică himeră,
În conștiință cuibărită,
Prin care săracii speră
Într-o viață fericită.

Prin orașe și prin sate,
La noi, cam prin orice loc,
Bărbătii-n majoritate,
Se salută cu "Noroc!"

Iar, când se ciocnesc pahare,
După datina știută,
Se rostește o urare:
"Hai, Noroc și Doamne-ajută !"

Când coboară în adâncuri,
Numai două vorbe-și spun
Mineri toți rânduri-rânduri,
Tot același "Noroc Bun !"

"Prost să fii, noroc să ai !"
De demult un proverb zice,
Prea deștept, dar, dacă n-ai
Noroc, nu poți fi fericit !!!

Când norocul te ajunge
Cu trufia laolaltă,
Se spune că ea te-mpunge
Să arunci norocu-n baltă.

Evident, cei norocoși –
Hărăziti de Dumnezeu,
Au stârnit invidioși
Si răvoitorii mereu.

Ei, la modul optativ,
Precis, la timpul prezent,
Dar și la imperativ,
Se tot exprimau frecvent...

În cumplite-njurături,
Sau oferind de mâncare
Prescăribitorilor lor guri,
Destul, pentru fiecare.

Evident și efectiv,
De la un verb derivat
Si cunoscut substantiv
Fără jenă uzitat.

Sau blestemul lor era,
Fiindcă nu știau să tacă,
Imediat, ca ceva
Pe norocul lor să facă...

Ce ? păi, e mai greu de spus,
Fiindcă nu miroase bine
Si-i păcat de Cel de Sus,
Iar de semenii e rușine...

De fapt, produsul finit
Al existenței umane,
De milenii folosit
În expresii ...suburbane...

Adevărul absolut
E că, prin vremi, populații
Au trăit și-au dispărut
Ca și popoare și nații.

Cronicile-au atestat,
Prin lume, din loc în loc,
Că anticii-au practicat
Jocurile de noroc...

Prin ai Republicii ani,
Pradă de război sau daruri,
La noroc, soldați romani
Pariau ușor la zaruri...

Caesar, însuși, când trecea
Rubyconul, spre Nord-Vest,
Către comandanți zicea –
"Ecce, alea-jacta est !"

Evul mediu timpuriu
A adus "linii" și "marsuri",
La "Table", iar cel târziu
A extins jocul de zaruri,

Spahii turci, mai întâi,
L-au jucat, căci le-a plăcut;
Greii și puneau căpătăi
Si l-au botezat ... "Barbut",

Puneau mize felurite –
E adevărat, nu poveste –
Jucau pe capturi de vite,
Pe bani, cai și pe ...neveste.

Până la Viena l-au dus,
Iar, de-acolo, mai departe,
L-au răspândit în Apus
Soldații lui Bonaparte...

A adus lumea modernă
Mai multe "jocuri de ...cărți",
Cu câștiguri la tavernă,
Sau pierderi prin multe părți:

"Cacialmale" și "rateuri",
Cu "valeti", "dame" și "popi",
Cu "ași", "fulluri" și "careuri",
La bogăți și interlopi.

Au pus la "poker" averi:
Moșii, vile, sonde, mine,
Mari proprietari, bancheri,
Herghelii și limuzine.

Au fost printre pokeriști
Chiar prestidigitatori,
Trișori profesioniști,
Prin cărciumi câștigători

Si lor le era totuna,
Dacă jucau "Saizecișase",
Sau luau la "Doușuna"
Ceasuri, inele și case...

De unu, cu nasu mare,
Si azi se mai spune că
Era la joc cel mai tare,
Cu trei ași pe ...mâncă...

Povestea Miței Baston
Cel "tradus", printre amanți,
Cum trisa – Iancu Pampon,
Zis "Continea cu cinci fanți".

Ruleta, prin cazarouri,
A supt și-a stors mult și bine
Sume cu multe zerouri
Si-a nenorocit destine.

La Monte Carlo, la Biaritz,
La Karlsbad și altele,
Hotel "Negresco" sau "Ritz"
Si-au pierdut averile,

Abandonăți de noroc,
Nobili și burghezi bogăți,
Dar hipnotizați de joc,
Au ajuns niște ratați

Pe-aici, de mulți ani, încoace,
Dacă privim în trecut,
A început să se joace
"Barboase" sau "Barbut"

Si două cuburi de os,
Până la șase punctate,
Se rostogoleau pe jos,
De parteneri aruncate,

Jucau hotii și borfași,
Prin mahalale imunde,
Tâlharii și mardeiași,
Orisicând și orișunde,

Sau, la adăpost, în casă,
Dau cu zaruri barosani,
Cu paharul, sfând la masă
Si pe sume mari de bani.

Fu, cândva, mai mare fala,
(nu exagerez deloc)
Boureniul capitala
Jocurilor de noroc.

Jucau copiii-n trecut,
Ca nicăieri, pe la țără,
La grădiniță barbut
Si, toti, poker la primă.

În Băilești, ca-n alte părți,
Destui bărbăti înstăriți
S-au deprins să joace cărți,
Unii chiar împătimiți...

Unuia cu ghinion,
Fiindcă la joc a trișat,
I-a dat în ochi c-un sifon
Un partener enervat...

Nu i-a mai fost de cărți drag,
Că de-atunci a rămas chior,
Dar, chiar și aşa beteag,
Era cel mai bun croitor...

Unde-or fi Nea Ghițu M.,
"Cititor" al "cărților",
Mazilu sau Tibi B. ?
Toți în lumea umbrelor !!!

La fel ca și Nicu P.,
Care nu demult s-a dus,
Costică A., Didi ...C. ???
I-a luat la El Cel de Sus !!!

Parcă vrăjind cărțile,
Pe cătiva i-a "curătat"
Si le-a luat și ceasurile
Un trișor din Calafat...

Si pe-alii i-a lefterit
Si i-a luat cel cu pricina,
Cu un careu măsluit
Si lui Mazilu mașina.

Au fost și-alii pe aici,
De noroc căutători
Pe mize mai mari sau mici,
Doar de rummy jucători.

Nebăuți și nemâncăti,
Nedeslipiți de la masă,
De jokeri acaparați,
Nu se mai gândeau și-acasă.

Lole, Grecu și Naș P.
Costică C. au plecat,
Petre C. și Mitu C.
Din viață s-au mutat.

Doar unu, fost pescar mare,
Si-a vândut tot la Băilești
Si-acum e mândru că are
Buletin de București...

S-au dus sincer regretăti,
Când li s-amplinit sorocul,
Ironici și nefrustrati
Că-au cochetat cu norocul

Si l-au căutat mereu,
Fără patimi și ranchiune
Si, chiar dacă-l găseau greu,
O făceau cu pasiune.

Valentin TURCU

cu intenția de a ucide.

Instanța de judecată a luat în considerare faptul că a acționat și lovit cu intensitate cu un obiect apt de a ucide, dar într-o regiune anatomică nevitală ceea ce denotă că făptuitorul nu a acționat cu intenția de a ucide.

În literatura juridică de specialitate s-a susținut și argumentat faptul că "este îndoienică încadrarea juridică în loviri cauzatoare de moarte a faptei celui care energet de insultele proferate de soția sa, a aruncat spre ea de la 7 m cu

Deosebiri și diferențieri între infracțiunea de omor și cea de lovitură sau vătămări cauzatoare de moarte

(Continuare din numărul trecut)

Pentru a stabili existența intenției de omor, în cazul în care inculpatul lovind a provocat moartea victimei, este necesar să se facă o apreciere dialectică complexă a tuturor împrejurărilor anterioare, concomitente și posterioare săvârșirii faptei; în stabilirea intenției nu pot fi luate în considerare numai elemente izolate – cum ar fi instrumentul cu care s-a lovit și intensitatea loviturilor – atât timp cât există și alte

elemente din care poate fi dedusă adevărată poziție subiectivă a făptuitorului.

Lovirea persistentă și cu intensitate a victimei (11 lovitură cu un cuțit) – instrument apt a produce moartea – în regiunea toracică, lezând grav organele vitale, constituie elemente neîndoienice care dovedesc că autorul unei astfel de activități a urmărit suprimarea vieții, nu numai un rezultat de vătămare a integrității corporale. Inculpatul acționează cu intenția de omor, dacă lovește victimă pe

tot corpul cu o bătă provocându-i grave hemoragii interne, sau aruncă spre ea cu o bucată de lemn de la distanță redusă în direcția capului sau îi secționează cu o baionetă ori cuțit artera femurală sau o împușcă în coapsă, ori îi aplică lovitură cu picioarele în abdomen, sau dacă provoacă moartea victimei prin electrocucare ori după ce lovește grav victimă, o abandonează în condiții periculoase pentru sănătatea ei sau dacă după ce pune victimă într-o situație periculoasă nu o salvează,

ză, acceptând posibilitatea morții acesteia. În unele din aceste cazuri, instanța supremă motivează că inculpatul, chiar dacă nu a urmărit producerea rezultatului letal, a acceptat producerea acestor urmări.

S-a motivat și argumentat faptul că lovirea victimei cu intensitate cu briceagul, obiect apt pentru a ucide, prin producerea unor grave leziuni organice, nu duce prin ea însăși în mod exclusiv și în toate cazurile, la concluzia și soluția că făptuitorul a acționat

o şurubelnită care pătrunzând în craniu i-a provocat moarte. S-a ignorat nejustificat faptul că lovitura a fost aplicată cu un obiect apt de a ucide, cu intensitate şi într-o regiune anatomică vitală, de la o distanţă de 7 m, ceea ce dovedeşte că, deşi nu a dorit sau urmărit, a prevăzut şi acceptat moartea victimei, acţiونând cu intenţie indirectă. Aprecierea ca mare a distanţei de la care s-a aruncat şurubelnită, ca şi protecţia victimei prin poarta interpusă între cei doi, considerate ca fiind convingătoare pentru a stabili intenţia de a ucide sunt înălăturate de realitatea faptică ce convinge de contrariu. Din moment ce şurubelnită, obiect apt pentru a ucide, a fost aruncată cu forţă deosebită, dovedă că s-a înfisă în craniu provocând moartea, regiunea anatomică vitală (capul) ca şi urmarea survenită, decesul, stabilise faptul că, aprecierea ca protectoare a distanţei şi a interpuneri porţii sunt nejustificate, ele dovedindu-se ineficiente pentru a înălătura concluzia că făptuitorul a acţionat cu intenţia indirectă de a ucide, prevăzând şi acceptând survenirea rezultatului.

Întrebuinţarea în anumite împrejurări a unui obiect care prin natura sa nu este apt a ucide, nu exclude reţinerea voinei de a ucide şi a infracţiunii de omor. Astfel s-a reţinut că lovirea repetată a victimei cu o curea peste tot corpul şi provocarea astfel a morţii constituie infracţiunea de omor, intenţia acestuia de a ucide rezultând din întregul mod de acţiune a făptuitorului.

Fapta inculpatului de a fi cauzat moartea unei persoane prin folosirea unui pistol, instrument deosebit de periculos, pe care l-a desărcat de la distanţă foarte mică (20-25 cm) în coapsa victimei, constituie infracţiunea de omor şi nu aceea de loviri cauzatoare de moarte; inculpatul, în raport cu experienţa sa de viaţă, şi-a dat seama că folosirea pistolului în condiţiile arătate ar putea să producă moartea victimei şi a acceptat acest rezultat.

Pozitia subiectivă cu care a acţionat făptuitorul în toate cazurile expuse se desprinde din interpretarea şi evaluarea conjugată a tuturor factorilor ce compun elementul material al laturii obiective.

Un alt element de diferenţiere între infracţiunea de omor şi cea de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte îl constituie latura obiectivă care cuprinde: instrumentul întrebuişat, regiunea anatomică vizată, intensitatea loviturii, stăruinţa.

Ultimul element de diferenţiere este legătura de cauzalitate.

Latura obiectivă şi legătura de cauzalitate urmează să fie analizate în numărul viitor al Gazetei.

Avocat Sorina Dumitrescu

Amintiri, reflexii şi reflecţii

În articolul din acest număr, doresc să aduc un modest omagiu unei lumi şi unor oameni care dispar nemilos în trecut, fără sansă, dar şi fără regrete, mândri şi mulţumiti şi care s-au dat la o parte, pentru a face loc celor ce aveau să vină.

Povestea ce va spun acum vine din vremea când viaţa familială era tihnită şi mulţumită şi în unele şi în celealte, în tot cazul mult mai mulţumitoare decât ceva mai târziu. În case se afla o atmosferă mai puţin complicată şi mai puţin nervoasă, era înțelegeră şi îngăduinţă reciprocă. Soţul era capul familiei, în casă era ascultare din partea celor tineri către cei mai bătrâni, copiii nu ieşau din cuvântul părintilor, nu se emancipau ca azi de pe băncile gimnaziului, cu alte cuvinte, de pe timpul când era mai multă ruşine şi mai mult obraz.

În timpurile acelea, pe Strada Mare, nu prea îți permiteai să ieşi aşa oricum, cu haine ţifonate sau mai vechi, căci drumul de pe uliţele de dădeau în „Şusa“, era ticsit de „scaune“ cu dade, tuşici şi unchesi c-o Mărăsească în colţul gurii, molfăind „bomboane agricole“ (seminte de flăorea-soarelui), care te luau la refec, tu trecător fiind, de la pantofi până la nasturii cămaşii, mai ceva ca la prezăntările de modă.

Plimbările pe Strada Mare se lungeau până către seară. Trecea timpul mai un banc, o privire piezişă, pe furate, către o domnişoară nurlie, mai un compliment, un ifos sau o ţâfnă, dar nimeni nu se înfierbântă sau vârtoşează ca să-si arate muşchii. Mersul pe strada principală era o pe căd de dorită şi aşteptată, dar şi pe atât de ieftină distractie. Prea multe bucurii n-aveau oamenii pe timpul săla, dar simţea nevoie să se vadă unii pe alții, să se simtă oarecum aproape. Bineînteles că nu puteai să-i opreşti să se toace în bârfe, sau să se urască. Mersul acesta molcom printre multimea de plimbări, fireşte nu-i făcea să se venereze, nici să-i împiedice să se învidieze cu înversunare, să se despără ori să se împace. Dar numitorul comun era să fie alături: să facă toate astea privindu-se ochi în ochi şi faţă-n faţă, iar în timpul preumblării, să rămână aşa, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, căci de nu erau văzut pe Strada Mare, mergând în rând cu ceilalţi, cu capul rotind în toate părtele ca nu cumva să ratezi vreo salutare, te îndreptai singur la uitare şi cu timpul nu te mai lăua lumea în seamă.

La bâlciorile se se organizau „la margine“, din sus de monument, era ciopor de lume, din oraş, dar şi de prin satele din jur. Băileştenii însetaţi de distractii mondene, altele decât cele cu care erau obişnuiţi, dădeau fuga să privească. Vedeai, găseai şi te plimbai printre tarabe cu tot felul de lucruri şi măruntişuri din plastic sau din vinilin, stâmburi şi pânzeturii ieftine, transformate în hâ-

nuţe, tură dulce şi alte confeturi şi zaharicale, tiribombe, şi un noian de alte nimicuri colorate, menite să ia faţa ţugulanului în zi de ioarmaroc.

Dacă azi vezi pe alocuri, prin orăşele prăfuite din provincie, înşiruirea de talmeş-balmeşuri, de mai sus, este însă ceva ce a dispărut cu desăvârsire din repertoriul acestor manifestări câmpeneşti de odinioară.

Ei bine, e vorba de „jocul ursului“ cu care ursarii cutreierastrăzile, mai ales primăvara. Stătea lumea gură-cască cătă vreme ţiganul juca ursul şi pornea gloată vălmăştă după el pe străzi, pe la răscruci sau la căte un om prin curte. Pe lângă jocul nenorocit, bietul patruped flămând, în ritmul bătailor în darabana ţiganului, mai îndeplinea şi alte sarcini cum ar fi: „călcătul de durere de şale“.

Bolnavul se aşeza pe o ţoală în bătătură cu faţă în jos, iar ursul, dirijat de ţigan, se urca încetinel şi prudent, cu toate patru labele pe spinarea pacientului, lucru care costa mai mult decât căscătul gurii la joc. Mai prosteau ţiganii şi cu părul ursului, vândut pe bani buni la naivi sau doftoroaie, care-l luau pentru cine ştie ce metehne sau beteşuguri. Si mai vedeaia la bâlci, prin corturi şi barăci improvizate, expuse ca numere de senzaţie: femei cu barbă, copii lipiţi, înghiştitori de foc ori săbii, fachiri şi scamatori, vreo amărâtă de foc sau vreun şarpe, căci pentru un leu sau doi şi atrasă de toba şi trâmbiţa de la intrare, se îndesa multimea înnebunită de asurzitoarele reclame, să dea buzna şi să vadă comedie, sau „tirkusu“ aflată înăuntru.

Un alt loc în care viaţa oraşului pulsa cu intensitate sporită, era „Piaţa“ zilelor de târg. La „piată“, fie ploaie, fie soare, vară sau toamnă, băileşeanul care se respectă, orice ar fi fost el, tăran sau meseriaş, nu venea fără pantalon călcăt ori pălărie şi cămaşă albă, ferita sfântul!

Indiferent că marfa era pe tarabe, în coşuri, sau pe ziare întinsă pe caldarâm, forma de vânzare era „tocmeală“.

Negustorii (gospodari de frunte), erau specializaţi după arta tocmitului. Mentalitate pur orientală, târguiala dintre vânzător şi cumpărător nu se făcea fără tocmeală şi chiar uneori era lungă şi plătică, aceasta se termina de cele mai multe ori cu convingerea că nimeni nu fusese păcălit.

Băileşeanul, ca orice oltean adevărat, avea trei principii de viaţă de la care nu s-ar fi abătut sub nicio formă şi anume: să facă cununie cu popă la biserică, să-i dea astfel femeii iubite numele

lui, să fie ferchezuit şi elegant în ziua de duminică şi de sărbători, şi al treilea, să-şi scoată nevasta măcar de două ori pe vară la o grădină sau terasă în oraş. La grădină nu era ca în bodegă sau bufet. Să vîi cu consoarta la grădină era sacralitate, lucrare de obraz subţire şi stabilitate în casă. La „Dunărea“ ori la „Select“, în dosul Primăriei, la nea Costică Mărăcineanu, care te întâmpina de la intrare cu „Să trăieşti neică, să trăieşti, să nu mă ocoleşti!“ erau locurile preferate pentru astfel de ieşiri. Si cum să nu fi venit cu soaţă în astfel de locuri, când bătrâni, vicioşi, sau cei puşi pe scandal n-aveau ce căuta!

Către seară, apăreau pe la terase, precum fluturii la bec, „trubadurii nopţii“. Cu scripca lustruită sub braţ, lăutarii puţului în haine de sărbătoare, că vorba ceea atâtă ţoală primenită aveau şi ei, săracii, începeau să umble printre mese zicând pe la ureche de petrecere căte un cântec de al lui Zavoidoc, Gică Petrescu, Fărâmiţă Lambru, ori „Spune, spune, moş bătrân“, „Zaraza“...

Orăşelul prosperă şi se avântă încet dar sigur pe calea modernismului.

Astfel că pentru „elegantii vremii“, malagambişti, cum îi porecleau uşor răutăcosii cei mai trecuţi, croitorii vestiţi altădată pe străzile lor ca: Traian Becherescu, Marin Marin, Nelu Călin, Oprică Jurcă, au lăsat locul altora mai tineri, adaptaţi la cerinţele noilor curente, unul din ei fiind Minu Velea, poreclit şi „croitorul fără probă“. La Minu te duceai, te măsura, te sucea de vreo două, trei ori, nota ceva pe hârtie, după care spunea: „Vii peste două zile“, şi pantalonul venea ca turnat, din prima!

Au apărut cizmari şi pantofari ce lucrau la comandă, după modele noi, cu cusătură tighelată, împletită sau mocasin, ori cu bombei, căci tineretul se dădea în vînt după ghetele cu bot ascuţit, fireşte şi preţul era pe măsură, doar erau la comandă, nu de serie!!!!

Cochetele oraşului mergeau acum la croitorii din centru, cei mai fără pretenţii, sau mai modesti chemau acasă croitorul sau cusătoarea din vecini, pentru comenzi sau probe, plata fiind una modică.

La mare căutare erau saloanele de frizerie şi coafură. În timpul săptămânilor, frizerii nu se prea omorceau cu munca, clientii fiind mai rare.

Sâmbăta şi duminica însă, abia dacă mai pridideau. Dădea năvală clientela şi localul prindea viaţă. Două figuri marcante ale „igienei capilare“ îşi disputau, dacă se

poate spune aşa, supremia în arta modelării părului: fraţii Fane şi Nelu Licurici.

Nea Fane, crescut la școală altui discipol al lui Figaro, Iacob Konig, avea locaţia, cu dichis şi curătică, în Complexul Cooperativ, colţ cu strada Mărăşti, vis-a-vis de SMT. La ele se tundeau, de regulă, domni în etate, cu burţi şi tabiet, precum şi purtătorii de mustaţă, şi mai ales mustaţă „muscă“, sub nas, sau „fir de păr“, deasupra buzei superioare, căci moda de atunci cerea existenţa mustaţii. Aceste accesoriu masculine, trebuiau întreţinute cu pricepere şi migală, iar Fane era mester, că doară şi el tot „muscă“ o preferă. Frizer cu stil şi îndemnare, bun de gură, dar şi bun ascultător, nea Fane frizeru' era un om iubit în lumea lui, dar şi de consăteni.

De cealaltă parte, era Nelu „Ceaulică“. Ambiţios şi cu ceva mai multă școală, avea liceul la serial şi cu bacalaureat, ajunsese şef de unitate de lux în centru. Mereu la curent cu năuătăile în tehnica tunsului, dar şi a briantinelor ori a uleiurilor de păr, Ceaulică îşi formase o clientelă elitistă majoritatea dintre oameni fără „arici“ la buzunare şi amatori de provocări şi extravagante în materie de frizuri.

La modă, prietene, pe atunci, era să miroşă suav şi „masculin“, precum „fantii“ din filmele ce erau în vogă, a TARR, TABAC, sau MOSC, să ai privirea pătrunzătoare, umbră enigmatică de un păr impecabil pieptănat, strălucind de geluri parfumate, să ai perciuni de tip „Cotlet“, sau „a la Elvis“. Clientela perfectă pentru Nelu Ceau. El lansase pachetul compact de servicii „ras tuns şi frezat cu supliment la cerere de masaj şi spălat pe cap“. Să prinzi un loc la Ceaulică Licurici în frizerie în zi de sămbătă sau duminică, sătăci minute-n şir la coadă, în picioare, locuri pe scaun fiind puţine şi aprig dispute.

Nevoile de nouătate ale urbei se îndreptau şi spre alte domenii. Astfel şi alii meseriaşi şi meserii se răspândea rapid pe piaţă, adaptăti la cerinţele progresului timpului: tăpări, mecani, lăcătuşi, tâmplari şi aş aminti cătiva ca: Nelu Gabroveanu – Bacu, Sande – Marcu – Licurici, Mitu Fiicană ş.a.

Mai erau şi dintre cei de modă veche ca lumânărari, căramidi, zidari, dulgheri, sau „maistori“ cum le zicea lumea. Pe lângă meşterii calificaţi, erau şi alii care munceau cu ziua, printre aceştia se numărau şi ţiganii, alături de ei uneori femeile şi copiii lor.

► Continuare în pag. 8

Sportivii liceeni spre porțile consacrarii

După ce s-a reușit extrem de greu explicabila „performanță“ de punere pe butuci a fotbalului băileștean, cu o istorie care își are începurile imediat după anul 1921 (motivele și cine se face vinovat de această „demolare“ nu mai contează pentru că, oricum, este un fapt împlinit, răul a fost făcut și, în mod sigur, nimeni nu-și va asuma această „ispravă“), pagina a opta a Gazetei noastre, destinată sportului prin structura publicației, „și-a pierdut obiectul“, găzduiește articole de altă natură și doar din când în când își mai revendică timid statutul inițial. În orice caz, despre fotbal, cel mai iubit joc, „sportul rege“, cum este îndeobște numit, deși atât la nivel național, cât și în urbea noastră alte sporturi și alți sportivi câștigă lauri și fac performanțe notabile, nu se va mai scrie nu știu cât timp, dar, fără a da frâu liber pesimismului păgubitor, credem că nu prea curând.

În momentul de față, sporturile care prin rezultatele obținute de practicanții lor fac să crească prestigiul municipiului sunt handbalul și săhul, fiind deja cunoscute satisfacțiile și clipele de fericire aduse de echipele care reprezintă CSM „Progresul“ Băilești.

De data aceasta, avem marea bucurie de a face cunoscute rezultatele elevilor sportivi de la Liceul „Mihai Viteazul“, în cadrul Olimpiadei Naționale a Sportului Școlar (ONSS). Succesele repartite de elevii șlefuiți cu migală, profesionalism și pasiune de inimousul și mereu Tânărul profesor Cristian Bălună, actualul manager al Școlii

Gimnaziale „Petre Ivanovici“, a cărui inimă n-a încetat să bată pentru liceul pe care l-a slujit ani de-a rândul și la care își realizează și în prezent obligația didactică de director, au străluire în sine, dar, mai ales, sunt o garanție a faptului că sportul băileștean are perspective și suntem convinși că sportivii de care vom vorbi nu se vor opri la aceste performanțe, fiind capabili de perfecționare și de auto-depășire.

La faza județeană de săh din cadrul ONSS, organizată la Craiova de Colegiul Național „Frații Buzești“, conform regulamentului au participat un băiat și o fată calificate în urma desfășurării fazelor anterioare. Onoarea de a reprezenta Liceul „Mihai Viteazul“ și municipiul au revenit meritoșilor săhiști Mitu Diana și Firtulescu Alexandru (Alecu), doi săhiști care au cochetat mereu cu locurile fruntașe.

La întrecerea băieților s-au aliniat la start reprezentanții a 8 unități liceale: Colegiile Naționale „Gheorghe Chitu“, „Stefan Odobleja“, „Carol I“, „Frații Buzești“, „Constantin Brâncuși“, Liceul „Tudor Arghezi“, toate din Craiova, Liceul Filiași și Liceul „Mihai Viteazul“ Băilești. Tânărul nostru săhist Firtulescu Alexandru a avut o evoluție remarcabilă în această întrecere deosebit de disputată, a obținut 5 victorii (s-a jucat după sistemul „fiecare cu fiecare“), în-

clinându-se numai în fața câștigătorului competiției, Bidă M., de la Liceul „Tudor Arghezi“ și a săhistului Bărbuleanu D., de la „Carol I“, rezultate în urma căror s-a situat pe treapta a III-a a podiumului de onoare. Pentru a aprecia așa cum se cuvine strălucirea diplomei acordate pentru locul al III-lea, este suficient, credem, să menționăm că fericitul câștigător al fazei județene, elev în clasa a X-a, este campion național la categoria sa de vîrstă.

La întrecerea fetelor, în cadrul căreia au participat reprezentanții a 4 unități liceale, pe lângă liceul nostru aflându-se la start Colegiile Naționale „Carol I“, „Stefan Odobleja“ și „Constantin Brâncuși“. După partide viu disputate, locul I a revenit săhistei Cârlig Andreea de la Colegiul „Carol I“, care va reprezenta județul la fazele superioare, reprezentanta liceului nostru Mitu Diana obținând, de asemenea, un merituos loc III. Aceste succese vin în prelungirea altora, având în vedere că și anul trecut s-a obținut tot locul al III-lea, la băieți, și Mențiune, la fete, trecute

în dreptul acelorași doi valoroși săhiști. Pledează în favoarea aprecierilor noastre că rezultatele bune au devenit deja o constantă, faptul că nu este deloc întâmplător că în anul 2011 la competiția Cupa „Demolay“ echipa de săh a liceului, în componența Mitu Diana, Firtulescu Corina, Firtulescu

Alexandru și Ristea Ionuț a avut o comportare demnă de laudă, făcând o bună propagandă liceului și municipiului într-o competiție în care s-au înfruntat cu mulți săhiști calificați, maeștri și maeștri internaționali, o competiție de anvergură a cărei finală s-a desfășurat la Bruxelles.

Si, așa cum era de așteptat, nici elevii handbaliști nu s-au lăsat mai prejos și, ceea ce este extrem de îmbucurător, ei au continuat seria succeselor din anii anteriori, echipa devenind pe zi ce trece mai redutabilă. Pentru a aprecia așa cum se cuvine valoarea și performanțele formației Liceului „Mihai Viteazul“, este suficient, credem, să precizăm că în ultimii 12 ani merituasele echipe ale liceului au câștigat de 7 ori faza județeană iar la fazele zonale s-au clasat de 5 ori pe locul al doilea, o dată s-a obținut poziția a treia iar altă dată, cea de-a patra. Rezultatele capătă o strălucire aparte, dacă se are în vedere că la faza județeană a dat piept cu formațiile unor licee de top din Craiova, iar la fazele zonale

au ajuns numai echipe de presătigiu din unitățile de învățământ liceal cu tradiție în acest sport.

La faza județeană din acest an, echipa noastră a intrat în competiție cu reprezentantele Liceului Energetic și Liceul „Traian Vuia“ Craiova, o întrecere, pe alocuri, spectaculoasă, în care s-au înregistrat rezultatele: Liceul „Traian Vuia“ – Liceul „Mihai Viteazul“: 3-22; Liceul Energetic – Liceul „Traian Vuia“: 18-12; Liceul „Mihai Viteazul“ – Liceul Energetic: 20-16; rezultate în urma căror echipă băileșteană a câștigat faza județeană, urmând să reprezinte Doljul la faza zonală, care se va disputa în prima decadă a lunii aprilie la Slatina și la care își vor măsura forțele cu reprezentantele județelor Argeș, Olt, Vâlcea, Gorj și Dâmbovița, iar, în caz de câștigare a zonei, va participa la faza finală organizată de județul Maramureș.

Pentru obținerea acestor rezultate, la baza căror stau eforturi deosebite, seriozitate și spirit de echipă, profesorul-antrenor Cristian Bălună a avut la dispoziție următorul lot: Ștefan Mihnea, Neicu Gabriel, Demetrescu Deni, Camen Dănuț, Firan Ionuț, Răduț Radu, Gheorghisan Andrei, Rogoz Paul, Cioroianu George, Lazar Robert.

Sincere felicitări acestor minunați sportivi și antrenorului lor, alături de îndemnul de a o ține tot așa, de a-și perfecționa continuu jocul, de a da dovadă de seriozitate și modestie, pentru că numai astfel pot bate la porțile consacrarii.

Gh. GHEORGHIȘAN

indică o ruptură între cei vechi (bătrâni) și cei noi (tinerii).

Primii sunt conservatori, fideli tiparelor mai ponderate și prudente, ceilalți foarte dinamici, radicali și imprevizibili, se folosesc de modele europene și de internet ca de niște vârfuri de lance îndreptate împotriva vechiului, fiind favorabili schimbării mai mult sau mai puțin moderate.

Cu toate acestea, nu avem dreptul să uităm și să negăm trecutul cu tot ceea ce a fost, fie că ne convine sau nu, el face parte din viața și istoria noastră, iar tot ceea ce azi ni se pare nou și miroblant, în mai puțin de 15 ani va fi catalogat ca depășit, vetust și demodat, că doar ce este peren rămâne.

Roata morii se-nvârtește tac tac...

Dr. Ing. Mihai LICURICI

Amintiri, reflexii și reflecții

► Continuare din pag. 8

Odată cu introducerea apei curente, cu dezvoltarea rețelei de telefonie și electricitate au apărut inevitabilele îndeletniciri de: instalatori, telefoniști, depanatori, mecanici auto, căci „Dacia“, împinge din spate pe alde „Pobeda“, „Volga“ și „Warsawa“, ca să le ia locul pe șosele.

Fotografia a luat o turnură nouă, prin procedeul alb-negru impus de Andronache ăl bătrân, care a îngropat definitiv dagherotipul, iar mai apoi și color, cu pensula la început, cu retușări prudente, iar mai târziu avea să predea stafeta lui fiu-său Radu, care a pus bazele Foto-Color –ului atât în Băilești cât și în împrejurimi.

O altă îndeletnicire era muzica, fără de care nu exista petrecere, bal, nuntă sau botez în Băilești.

Deosebit de apreciate erau tarafurile lăutărești fără de care chefurile nu aveau nicio savoare. Astfel să aminti pe neegalatul

Marghiol, figură expresivă și foarte populară, cântăreț la saxofon și „clanaret“, ce avea propriul său taraf. Cadrurile, valsurile și celealte dansuri ale epocii: Ungurica, Sârba Dăgoarilor, Rustemul sau Nuneasca, făceau furori la nunțile din lumea bună și localurile de renume. Păi când începeau să iasă din Sax-ul lui Marghiol acordurile îndrăcite ale „Galano-nului“, vechi dans de sorginte tracică, specific numai pe câmpia oltenească și jucat strict de bărbați, încremenea junimea masculină cu ochii atinții pe picioarele care se împleteau în ritmul drăcesc al acestui joc, cu virtuți magice, în timp ce dansatorii (6-8 la număr), parcă aflați în transă și ținându-se de curele în cruce, se mișcau în ritmul de-a dreptul frenetic al muzicii, cu privirile atințite înainte, semetă și falnici de parcă toată lumea era a lor.

Mai erau și alți lăutari cu famă pe atunci în oraș precum: Barosanu – acordeon, Costică Colcică – clarinet sau Ion Coadălată –

acordeon.

Saxofonul, clarinetul, vioara sau acordeonul balaoacheșilor cântau neobosit, răscolitor, de seara până dimineață, aproape la epuizare, ducând uneori până la extaz bucuria nuntășilor sau a cheflilor de prin localuri.

Să nu vă închipuiți acum că tot băileșteanul era om la locul lui sau cuminte și aşezat. Mai erau și câte unii din neamul lui „urlă-n sus și împușcă lună“, neadaptății, cei care nu-și găseau locul, oameni care nu erau integrați într-un fel sau altul în cadrul timpului, nici atunci după cum nici astăzi.

Din păcate, după schimbările produse în România, după '90, aceștia s-au transformat din pașnicii țărani de odinioară în mitocani, de fapt săteni tărății de viciile orașului. Unii dintre ei, din fericire tot mai puțini la număr, invocă propria inadaptabilitate sau eșecul pe seama „dizidenței“. Folosind adesea un vocabular ce se vrea savant, ghiogarul orator nu obține decât un limbaj bolovănos, plin

de neologisme mutilate, torturând fără milă urechile celor obligați să-l asculte. Se mai întâmplă uneori să apară și câte o pațachină postdecembriștă parvenită, un fel de „pupă în oglindă“, care cu orice prilej ne învață cum se poartă broasca sau cum se întărește ghiocelul, blestemând și înjurând cu glas gros, birjesc, crezând că aşa se arată patriotismul.

Trecerea de la „vechi“ la „noi“ în societatea băileșteană se observă și se simte mai ales în viața cotidiană dar și în spațiul restrâns al vieții private. Tendințele în modă și obiceiurile, începând de la cum ne îmbrăcăm și cum ne comportăm și până la dialogurile purtate în diferite împrejurări

REDACȚIA:

Redactor șef - Valentin TURCU

Secretar de Redacție - Gheorghe GHEORGHIȘAN

Redactor: Marcel BOTA și Iulian POPA

Foto și tehnoredactare: Alecu FIRȚULESCU

D.T.P., Prepress și Tipar:

S.C. ALMA CONS - Craiova

Tel./ Fax: (0251) 587.300 ■ 586.301 ■ 589.472

